

frive; thi ogsaa her gjør den Sætning sin Ret gjældende: Kun hvad der kommer fra Hjertet, gaaer til Hjertet.

Skriver Dehlenschläger for at kunne leve?

Af en Anonym er et lidet Skrivt udkommet, betitlet: „Angaaende Drettelsen af et Museum for Thorvaldsens Kunstværker,” og faaes tilkjøbs hos Schuboth, Gyldendal, Reigel og Speer for 12 β . At Forfatteren mener det ærligt med Thorvaldsen, og, om muligt, endnu bedre med Dehlenschläger, er umisfjendeligt; men, det forekommer os dog, at han gaaer lidt vel vidt, naar han, i sin Bitterhed over den formeentlige Tilsidefattelse, der skal være bleven vor store Digter til Deel, ytrer, at man, istedet for at gjøre Noget for ham, haaner og nedriver ham for de Verker, han er nødsaget til at skrive, for at „kunne leve”. Det er os ikke bekjendt, at Dehlenschläger er bleven haanet og nedrevet for noget som helst „Verk”; at man engang har railleret over et lidet Velighedsarbejde af ham, er vel sandt, men han har, ved at svare for sig, fyldest godtgjort, at det end ikke heri manglede ham paa store, geniale Ideer, og at det kun var Mangel paa Tid, der foranledige en mindre heldig Behandling med Hensyn til Formen. Det er næppe heller saa aldeles rigtigt, at han skriver for at kunne leve; dertil arbejder han ikke fløgtigt nok. Var dette Tilfældet, da maatte han jo hellere levere Artikler til Folkebladet, hvori dog, saavidt vides, Intet findes af Dehlenschläger — det vilde vistnok være lige saa hæderligt, og den store Digter værdigt, som at oversætte Texten til Meyer's Universum, hvilket Arbejde han, som bekjendt, ifkun har paataget sig, fordi de varme Skildringer af Rhinegnene stemme med hans romantisk-poetiske Gemyt, og for tillige at have et Slags aandidg Hvile efter vigtigere literaire Sysler.

Hvad Forf. (Pag. 5) siger om Biederwelt turde ogsaa meer være begrundet i en sympathetisk Medfølelse, opvakt ved Dehlenschlägers skønne Digt, end egentlig Erkjendelse af Mandens store Værd som Kunstner. Om Trostabens Figur paa Frihedsstøtten kan kaldes et „udødeligt Verk” og vidne om „Storhed,” maae vi overlade Kunstnere af Faget at bedømme.

Forresten aere vi Forfatterens inderlige Kjerlighed og Hviagtelse for den „fattige Dehlenschläger,” om vi end ikke ganske kunne gaae ind i hans Idee om et Hædersmunde for ham i levende Live, eller ansee det Digteren

værdigt, at modtage en national Understøttelse i Form af aarlige Renter af et staaende Fond, ihvorvel vi ogsaa ofte lønligt have næret det Ønske, at Bakkhuset var blevet et Asyl for ham i hans Alderdom, hvor en yngre Slægt ligeledes kunde henty, saa at dette skønne Sted atter kunde blive „Undighedens, Kjerlighedens og Tæfkelighedens Bolig,” som en anden anonym Forfatter, der i saa Træk har skildret Raabek's Liv, benævner Bakkhuset.

Trykkeriet paa Ladegaarden.

Uden at indlade os i nærmere Drøftelse af Ladegaardens eller Evangsanstaltens Indretning, om hvis meer eller mindre hensigtsmæssige Organisation de mest modsatte Meninger herske, ville vi blot for dennesinde tilslade os med et Par Ord at berøre en Green af samme, næmlich: dens Trykkeri. Da der i denne Tid tales og skrives saa Meget om Trykkefrihed, kunde letteligen En eller Anden, ved den alleruskyldigste Idee-Association af Verden, falde paa, at vi mene Drettelsen af et saadant Trykkeri, hvor man ved smaa Blylodders Hjælp søger at sætte Tidens store Hjul i Bevægelse; men, Talen er her blot om et Løi-trykkeri, hvor gamle, afblegede Stumper og Stykker fremtrine i forædlet Skikkelse; ligesom de gamle Mand og Qvinder paa hint Myrberger Træsmit, hvis Tryllemolle malede de bedagede Folk om til raske Knose og vevre Piger. — Det er en sand Forlystelse for den oconomiskfjendte Familiefader, at see gamle Klude og Pjalter, der enten vare bestemte til Fyrtoiet, eller idethoieste til Papirfabrication, nu komme igjenfødte tilbage i de mest brogede Couleurer og som splinternye Stoffer. Han vil ikke troe sine egne Dine, naar hans hjære Halvdeel behageligen overraster ham med en Kjele, hvortil han for første Gang i sit Liv ikke har givet Penge. Men, end meer stiger hans Forundring, naar han erfarer, at denne Kjele, med de hoist forunderlige Ormer, blaae i Bunden og med gule Prikker, ganske spenst Nationaldragt, skulder hans gamle, aflagte Slaaprok sin Tilværelse. Hans lille Datter har faaet et nyt Shawl — han studser, han tvivler, han finder det ubegribeligt, at Ryggen af hans forlængst casserede Nattraie, som for kort Tid siden var henflængt under Kaffelovnen til Moppens Hovedpude, ved hans Kones Snildhed og Ladegaardens Sværte er bleven forvandlet til et meget anstændigt Torflade, jiret med Palmer og Vorter. Han harmes paa alle de Forfattere, der ned-